

УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

втора книга от поредицата
МАКСИМУМ РАЙД

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

Превод от английски Александър Маринов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие Maximum Ride: School Out – Forever
Copyright © 2006 by SueJack, Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved

Превод Александър Маринов
Редактор Вида Делчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1201-5

До читателите:

Идеята за „Максимум Райд“ идва от две по-стари мои книги – „Когато вятърът задуха“ и „Къща край езерото“, в които също се появява героиня на име Макс, която избягва от доста страховитото Училище. Но приликите свършват до тук. Макс и останалите от бандата от „Максимум Райд“ нямат нищо общо с Макс и децата, описвани в предишните ми две книги. Също така, Франи и Кит не участват тук. Все пак се надявам приключението да ви хареса.

ЧАСТ ПЪРВА

**БЕЗ
РОДИТЕЛИ,
БЕЗ УЧИЛИЩЕ,
БЕЗ ПРАВИЛА**

1

Да се носиш, да пикираш, да се рееш, да се стрелкаш шеметно по някое течение – няма по-хубаво нещо от това. Бяхме абсолютно сами на километри разстояние в необятния простор на ясното синьо небе. Искате адреналинът ви да се покачи? Тогава свийте криле и полетете надолу като снаряд – цял километър и половина... И после: *пляс!* Разперете криле и се впийте във въздушното течение като питбул, без да пускате, сякаш от това зависи животът ви. Господи, *няма* по-хубаво, по-забавно, по-вълнуващо преживяване!

Вярно, ние бяхме банда сбъркани мутанти, при това ни преследваха, обаче умението ни да летим, човече... Не случайно хората си мечтаят за това още от древността.

– Мили Боже! – възкликна Газопровода и посочи пред себе си. – НЛО!

Преброих наум до десет. Там, където сочеше, нямаше нищо. Както обикновено.

– Беше смешно първите петдесет пъти, Гази – казах му. – Вече се изтърка.

Той се изкикоти на няколко маха с криле от мен. Хуморът на едно осемгодишно хлапе не може да се сравни с нищо.

– Макс? Колко ни остава до Вашингтон? – приближи се Ръч до мен.

Изглеждаше уморена – бяхме прекарали дълъг и труден

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ден. Всъщност *породният* дълг и труден ден от цяла поредица дълги и трудни дни. Ако изобщо някога се случеше да прекарам спокоен и приятен ден, вероятно бих откачила.

– Още час? Час и половина? – предположих.

Ръч замълча. Хвърлих един поглед на останалите от ято-то. Зъба, Иги и аз поддържахме скоростта, но все пак бяхме доста по-издръжливи, омбре! Разбира се, и по-малките бяха жилави, особено в сравнение с изнежените дечица на немутантите, но дори и те щяха да се изтощят в един момент.

Нека опиша ситуацията, в случай, че някой се присъединява едва сега. Ние сме шестима – шестгодишната Ейнджъл, Газопровода – на осем, Иги, който е на четиринайсет и е спял, Ръч – на единайсет, Зъба и аз (Макс) – и двамата на четиринайсет. Преди време избягахме от лабораторията, където ни бяха отгледали и бяхме получили криле и още куп разнородни способности. Оттам ни искат обратно – отчаяно. Но ние няма да се върнем. Никога.

Преместих Тото в другата си ръка с благодарност, че не тежеше повече от девет килограма. Той се поразмърда, после се сгуши в мен и продължи да спи. Вятърът рошеше черната му козина. Искях ли куче? Не. Нуждаех ли се от куче? Отново не. Бяхме шест хлапета в непрекъснато бягство за живота си, без да знаем кога и с какво ще се нахраним. Можехме ли да си позволим да храним и куче? По-знайте: *не*.

Зъба се плъзна плавно до мен.

– Добре ли си?

Крилете му бяха тъмни и почти беззвучни като самия него.

– За какво точно питаш? – Можеше да се интересува за главоболието ми, за чипа в ръката ми, за *постоянния Глас в главата ми*, за заздравяващата ми огнестрелна рана... – Бъди по-конкретен.

МАКСИМУМ РАЙД: УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

– След смъртта на Ари.

Дъхът заседна в гърлото ми. Само Зъба можеше да подходи толкова прямо към темата. Само той ме познаваше толкова добре, за да си позволи подобно нещо.

Докато се опитвахме да се измъкнем от Института в Ню Йорк, се бяха появили Заличители и Бели престилки – съвсем логично. За да не вземем случайно да се разминем без преমেждия. Ако вече не знаете, Заличителите са подобни на вълци създания, които ни следват неотклонно по петите, откакто избягахме от лабораторията – или Училището, както я наричаме. Един от тях се казваше Ари. Бях се сбила с него – не за първи път, – но внезапно, без предупреждение, се озовах седнала на гърдите му, втрещена в безжизнените му очи и неестествено извития му врат.

Това се случи преди двайсет и четири часа.

– Беше въпрос на живот или смърт – каза Зъба спокойно. – Радвам се, че избра живота.

Въздъгнах тежко. За Заличителите да убият някого беше лесна работа – правеха го преспокойно, така че с тях човек трябваше да се държи по същия начин. С Ари обаче положението беше друго. Бях го разпознала – помнех го като малко дете в Училището. Познавахме се.

Освен това, да не забравяме и последния вик на баща му Джеб, който отекна след мен из тунелите под Ню Йорк:

„Уби собствения си брат!“

Ясно ми беше, че Джеб е долен лъжец и манипулатор, така че нищо чудно просто да се опитваше да ме измами. Мъката при вида на мъртвия му син обаче ми се бе сторила искрена. И въпреки че мразех и презирах Джеб, все пак чувствах огромна тежест в гърдите си.

Трябваше да го направиш, Макс. Все още действаш в името на общото благо. И не трябва да позволяваш нещо да ти попречи. Нищо не бива да те спира да изпълниш мисията си и да спасиш света.

Стиснах здраво зъби и си поех дъх през тях.

По дяволите, Глас, още малко и ще изръсиш, че покрай сухото изгаря и суровото.

Въздъгнах. Ами да – чувам Глас в главата си. Имам предвид друг глас освен собствения си. Убедена съм, че ако отворите речника на „откачалка“, ще видите моя снимка. Поредната забавна характеристика на това да си сбъркан мутант, дете птица.

– Искаш ли аз да го понося? – попита Ейнджъл и посочи кучето в ръцете ми.

– Не, няма проблем – отговорих.

Тото тежеше почти наполовина колкото нея – не знам как беше издържала да го носи толкова време.

– Сетих се – казах с усмивка. – Зъба може да го поеме.

С един-два по-силни удара на крилете се издигнах над

МАКСИМУМ РАЙД: УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

Зъба и замахах в синхрон с него.

– Ето – казах и му подадох Тото. – Печелиш кученце!

По размери и вид Тото наподобяваше скоч териер. Отначало се размърда, но бързо се намести в прегръдките на Зъба и го близна леко. Наложих се да се ухапя по бузата, за да не се разсмея на изражението му.

Ускорих и застанах начело на ятото. Вълнението засенчи умората и мрачния спомен за случилото се – пътувахме към нови територии и може би най-сетне дори щяхме да намерим родителите си. За пореден път се бяхме измъкнали от Заличителите и от Белите престилки – досегашните ни „гледачи“. Бяхме всички заедно, нямаше пострадали. За кратко се почувствах свободна и силна, сякаш ме чакаше ново начало, без уловки. *Щяхме* да намерим родителите си – усещах го.

Чувствах... Замислих се какво точно.

Чувствах се оптимистично. Въпреки всичко.

Оптимизмът е надценен, Макс – каза Гласът. – По-добре е да се изправиш лице в лице с реалността.

Зачудих се дали Гласът вътре в мен можеше да види отегченото ми изражение.

Беше се смрачило преди няколко часа. Досега трябваше да е чул нещо. Заличителят тъпчеше ядно по малката полянка, когато радиостанцията в ухото му внезапно изпращя и той потръпна. Притисна слушалката и се съсредоточи.

Чутото го накара да се усмихне – въпреки че се чувстваше като парцал и въпреки непримиримата ярост, която го изгаряше отвътре.

Един от хората му видя изражението на лицето му и даде знак на останалите да замълчат. Заличителят кимна, каза „Ясно!“ в микрофона, изключи предавателя си и огледа отряда си.

– Имаме координатите – каза и не успя да потисне импулса си да потрие доволно ръце. – Насочили са се на югоизток и са минали над Филадельфия преди трийсет минути. Директора беше прав – отиват във Вашингтон.

– Надеждна ли е информацията? – попита един от Заличителите.

– От първа ръка е – отговори той и започна проверката на екипировката. Разкърши рамене, сгърчи лице и гълтна едно болкоуспокояващо хапче.

– Чия ръка? – попита друг Заличител, изправи се и намести пред окото си уред за нощно виждане.

– Да кажем, че информацията е от вътрешен източник –

МАКСИМУМ РАЙД: УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

отговори водачът на Заличителите с радост в гласа.

Той почувства как пулсът му се ускорява от нетърпение, а пръстите го засърбяват при мисълта, че скоро ще се сключат около шията на някое дете птица. След това започна *преобразяването*, впил поглед в ръцете си.

Не след дълго по нежната човешка кожа изби груба козина, а от върховете на пръстите му се подадоха остри нокти. Отначало преобразяването беше болезнено – в неговите стволони клетки вълчата ДНК беше присадена по-грубо, отколкото при останалите Заличителите. Така че имаше над какво да поработи – беше се наложило да премине през труден и болезнен период на адаптация.

Той обаче не се оплакваше. Търпението си заслужаваше заради мига, в който щеше да стисне Макс в лапите си и да я удуши. Представяше си изненадата на лицето ѝ, опитите ѝ да се съпротивлява. Щеше да гледа как пламъчето в красивите ѝ кафяви очи постепенно угасва. А тя щеше да престане да се мисли за толкова печена. И да се държи с него със снизхождение или още по-лошо – с *презрение*. Той не означаваше нищо за нея – просто защото не беше сбъркан мутант като тях. Макс се интересуваеше само от проклетото ято. Собственият му баща Джеб също.

Но щом Макс умреше, това щеше да се промени.

Той, Ари, щеше да стане единственият син. *Беше се върнал от света на мъртвите, за да го постигне.*

На смрачаване вече бяхме прекосили Пенсилвания и под нас се виеше тънката ивица океан между Ню Джърси и Делауеър.

– Вижте, деца, урок по география на открито! – викна Зъба с престорено вълнение.

Не бяхме ходили на училище и дължахме повечето си знания на телевизията и на интернет. О, в последно време и на скромния всезнайко в главата ми – Гласа.

Скоро щяхме да се озовем над Вашингтон. За момента планът ми за действие стигаше до тук. Тази вечер възнамерявах да мисля само за храна и подслон. Утре щях да намеря време да проуча информацията, която бяхме открили в Института. Проникването в тамошните компютри беше страхотна тръпка. На екрана се бяха появили безброй документи с информация за истинските ни родители. Бях успяла да разпечатам част от тях, преди да се наложи да се ометем.

Кой знае – утре по това време можеше да стоим на прага на нечий дом, на крачка от запознанството с родителите на някой от нас, изгубили ги преди толкова време. При тази мисъл просто настръгнах.

Огледах се инстинктивно на триста и шейсет градуса. Чувствах умора... Всички чувствахме умора. Затова и отчаяният ми стон при вида на необичайния тъмен облак,

МАКСИМУМ РАЙД: УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

понесъл се към нас, беше напълно искрен.

– Зъб! Какво е това? Зад нас, на десет часа¹.

Той вдигна вежди и се обърна.

– Движи се твърде бързо за буреносен облак. Твърде малък и тих е за ескадра хеликоптери. Обектите са твърде едри за птици... – Погледна ме. – Предавам се. Какво е?

– Неприятности – казах мрачно. – Ейнджъл, дръпни се от пътя им! Банда, пригответе се! Имаме си компания!

Обърнахме посоката на полета си, за да посрещнем *каквото и да беше* това срещу нас. Приближаваше се доста бързо.

– Летящи маймуни? – предположи Газопровода. – Като в „Магьосникът от Оз“?

В този миг ме озари прозрение.

– Не – отсякох. – По-лошо. *Летящи Заличители.*

1 Според метод за ориентиране на базата на циферблата на часовник. – Бел. прев.

Да. Летящи Заличители. Заличители с криле – това беше страховитото нововъведение в профила на враговете ни. Полувълци полухора, а сега и полуптици? Подобна кръстоска не вещаеше нищо добро. При това сега се носеха към нас с около сто и трийсет километра в час.

– Заличители версия 6.5 – каза Зъба.

Разделете се, Макс. Мисли триизмерно – обади се Гласът ми.

– Разделете се! – наредих аз. – Ръч! Гази! На девет часа! Ейнджъл, нагоре! Бързо! Иги и Зъба – по фланговете ми, отдолу! Зъб, пусни кучето!

– Не-е-е, Зъб! – изпищя Ейнджъл.

Прегрупирахме се, а Заличителите забавиха ход. Огромните им криле махаха тежко във въздуха. Вече бе настъпил почти пълен мрак – беше безлунна вечер, а под нас нямаше селище, чиито светлини да ни помогнат. Все пак успях да различа острите им кучешки зъби и ухилените им превъзбудени лица. *Бяха тръгнали на лов – искаха да се забавляват!*

Започва се – помислих си и усетих как адреналинът накара пулса ми да се ускори. Хвърлих се към най-едрия от тях, залюлях крака и ги забих в гърдите му. Той залитна назад, но се окопоти и се хвърли към мен с разперени във въздуха нокти.

МАКСИМУМ РАЙД: УЧИЛИЩЕТО СВЪРШИ – ЗАВИНАГИ

Отскочих. Ноктите му минаха на косъм от лицето ми. Тъкмо се обърнах и косматият му юмрук се стовари мощно върху главата ми.

Паднах рязко около три метра, след което отново полетях нагоре в атака.

С периферното си зрение видях как Зъба плясва с ръце косматите уши на Заличителя пред себе си. Онзи изрева, стисна глава в ръце и полетя надолу. Зъба беше сложил Тото в *раницата си*. Той се дръпна настрани за миг, а аз захех мястото му и нанесох мощен страничен ритник в челюстта на Заличителя насреща. После го хванах за едната ръка и я извих рязко зад гърба му. Във въздуха беше потрудно, но все пак чух изпукване. Заличителят нададе крясък, загуби контрол и се килна настрани. Все пак успя да овладее крилете си и тронаво се отдалечи с отпуснатата ръка.

Над мен поредният Заличител замахна към Ръч, но тя му се изплъзна.

Макс? Размерът не е всичко – каза Гласът.